

κυβερνήσεως, ὅστις μ' ὅλον τὸ ὕψηλόν καπέλο ὅπερ ἐφόρει ἐζήτει κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παραδόσεως νὰ ὀρκισθῇ διὰ τὴν ἀρέχην ὁ μισθός του.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν λοιπὸν τοῦ ἁγίου Ἀκινδύνου, ὁ στρατηγός, οἱ ἐπιτελεῖς καὶ πλῆθος ἀξιωματικῶν καὶ στρατοῦ εἰσέρχοντο ἐν Βώλῳ ἵνα καταλάβωσι τὴν χώραν ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α'. πρωθυπουργοῦντος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀρπακτικοῦ.

Μὴ παύσατε διηγούμενοι ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν ἀτμοπλοίων καὶ σαλωνίων, ὧς γενναῖοι Ἕλληνες ἀξιωματικοί, τὰς κατὰ τὴν ἀκίνδυνον κατάληψιν ἀνδραγαθίας σας, καὶ ἐξακολουθεῖτε μεταδίδοντες διὰ ζήσεως ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ταύτας μέχρις οὗ Ὁμηρός τις ἢ Ἀντωνιάδης γράψῃ τὴν *Καταληψιάδα* του.

«Σταμάτησον τὸν δρόμον σου ἦλιε, χαιρετίζων τὴν ἔνδοξον ταύτην ἡμέραν» θούρια ἄσματα διατρέχουσι περιβομβοῦντα τοὺς αἰθέρας· ἴδε τὴν κυανόλευκον σημαίαν κυματίζουσαν εἰς αὐραν ἐλευθέραν. «Τοιαῦτα ἔγραφεν ἡ αὖφω τοῦ λαοῦ» ἐφημερίς ῥίπτουσα εἰς τὴν δημοσιότητα τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐν Βώλῳ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐμπνεομένη ὑπὸ τῆς ὁσμῆς τῶν λιμναζόντων θαλασσίων ὑδάτων, ἐπὶ τῶν θαλασσογενῶν οἰκοπέδων ἅτινα περιέκλεισαν διὰ τοιχίσκων οἱ εὐτυχεῖς Βωλιῶται, ἀγοράζοντες τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὴν ἐκπνέουσαν τουρκικὴν ἐξουσίαν.

Σταμάτησον λοιπὸν καὶ σὺ, ὦ ἀναγνώστα παντὸς γένους καὶ φύλου πρὸ τοῦ στενοῦ τῶν Τρικέρων διὰ τὴν σχηματίζουσαν μικρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ θεάματος ὅπερ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐκτείνεται, ἀφοῦ ὀλίγους στίχους πεζῆς ποιήσεως Βωλιώτισσης ἐνθουσιώσεως ἀνέγνωσας· ὁ ἱατροποιητὴς Ἀρεντούλης ὠνόμασε τὸν Βόλον ὀφθαλμὸν τῆς Θεσσαλίας. Δὲν συμφωνῶ· ὁ Βόλος εἶναι τὸ *κεφάλαιος*.

Φαντάζομαι τὴν Θεσσαλίαν ὡς γυναῖκα (ἄλλ' εἰσαὶ ἐλευθερος νὰ τὴν φαντασθῇς ὡς κόρην καλλιπάρθενον κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ λαοῦ) ὑπτιάν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἐκ τοῦ ὕπνου ἀνανήφουσαν καὶ μόλις διανοίγουσαν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐχει τὰς χεῖρας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ἡμικυκλικῶς, τοὺς δὲ πόδας τεταμένους πρὸς τὰ ἄκρα τῆς κλίνης. Ῥεμβάζει καὶ παρατηρεῖ τὸν οὐρανόν της. Τὸ σῶμα εἶναι ἡ πεδιάς, καὶ ὁ μὲν εἰς ποὺς ἐκτείνεται πρὸς τὴν Ἄρταν, ὁ δὲ ἕτερος πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ· ὁ εἰς βραχίων της ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ὁρέων Πηλίου καὶ Τησαίου, ὁ δ' ἕτερος ἐκ τῶν παρὰ τῷ Ἀλμυρῷ ὁρέων. Τότε δ' ἔχομεν ὡς κεφαλὴν τὸν Βῶλον ἢ Βόλον κατὰ Κόντον, ἀρχίζουσιν ἀπὸ τὰς Φεῤῥὰς (Βελεστίνον) καὶ τὸ κενὸν ὅπερ περικλείουσιν οἱ δύο βραχίονες εἶναι ὁ Παγασσητικὸς κόλπος.

Ἄλλ' ὁποίας σκέψεις γεννᾷ ἐν ἐμοὶ ἡ πατρίς τοῦ Ῥήγα τοῦ Φεῤῥαίου τοῦ συλλαβόντος τὴν *ιδέαν τὴν μεγάλην* καὶ τὴν δημοκρατικὴν τῶν λαῶν ὁμοσπονδίαν!

Ἐννευρήθη τὴν Κωνσταντινούπολιν ὡς κέντρον τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας, ταύτην δὲ προσδρεύουσιν τῶν δημοκρατικῶν ὁμοσπονδιῶν.

Καὶ ἤδη;

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος μετὰ ἐξηκονταετῇ βίον ἐμίκρυνεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν *μεγάλην* του *ιδέαν*, ὥστε περιέκλεισεν αὐτὴν μόνον εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Ἐὰν ἐκ τοῦ αἰωνίου ὕπνου ἐξεγείρετο θὰ ἐρράπιζε καὶ δόλοκληρον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος διὰ τῆς ἀνδρικής παλάμης του καὶ θὰ ἐστελλεν εἰς τὸν διάβολον τὴν Ἑλλάδα του βασιλοκρατουμένην, μικρὰν τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, σκέλεθρον καθ' ὅλα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Καὶ βλέπω τὴν σκιάν του δακρύουσαν, ἀπομακρυνομένην τῆς γῆς τῶν ὀνείρων του, ἣν θὰ πατήσῃ μετ' ὀλίγον ὁ βασιλικὸς ποὺς· πόσον αἱ τρίχες του εἰσὶν ἠνωρηθῆναι καὶ πόσον ῥίγοι τὸ σῶμά του!

Καὶ ἰδοὺ ὁ ψιθυρὸς τῆς φωνῆς του ἀκούεται:

Ἐπικατάρatos ἐστέ.

«Ναὶ ἐπικατάρatos, ὦ ἔθνος Ἰουδαίων, σὺ ὅπερ δὲν βλέπεις τὴν Αὐστρίαν ἐκτείνουσαν τὸν σιδηροδρομικὸν πλόκαμόν της μέχρι Θεσσαλονίκης καὶ ἀνταλλάσσουσιν δι' αὐτῆς τὸ μόνον στρατηγικὸν σου σημεῖον Ζάγκο-Κριτῆρι!»

Τὸ σκοτεινὸν τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ἀγρία ὄψις τῆς θαλάσσης, τὸ μαῦρον τοῦ Πηλίου, ἡ θέα τοῦ τουρκικοῦ θωρηκτοῦ εἰσέτι ἐν τῷ κόλπῳ ἐλλιμενισμένου, τὸ κατὰμαυρον χρῶμα τῶν ἐμπορικῶν μας ἀτμοπλοίων ἅτινα μετέφερον εἰς Βῶλον μυριάδας πολιτῶν Ἑλλήνων ἐκ τῶν περάτων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος κατεπόννησαν τὴν ψυχὴν μου.

Ἀναπέτασον, ὦ Κρήτη τοῦ Γουδῆ τὰς σημαίας σου, σὺ ἡ τὸ ὠραῖον τῆς Κρήτης ὄνομα φέρουσα, δὸς τὴν ζωὴν εἰς τὰ πλήθη τῶν πειθύντων πλοίων καὶ τὴν εὐθυμίαν εἰς ἐμὲ τὸν πτωχὸν ἐπιβάτην σου.

Χιλιάδες σημαῖαι ἑλληνικαὶ καὶ ἀγγλικάι αἴφνης ἀναπετάννυνται εἰς τοὺς ἐξώστας, τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ἱστῶν τῶν πλοίων κυματίζουσι, κυματίζουσι χαιρετῶσαι τὸ Σαρακηνὸν, τὸν τάφον τοῦ Ὁγλ καὶ τῶν εἰκοσι νέων, οἵτινες ἔπεσαν κατὰ τὴν μάχην τῆς Μακρυνίτσας. Οἱ Τούρκοι συσπειροῦνται εἰς τὰ ἀμπάρια τοῦ θωρηκτοῦ τῶν, ἡ ἐπιτροπὴ ἢ ἐπὶ τῆς παραδόσεως, πᾶσα μισέλλην ἐκτὸς τοῦ Ἀγγλοῦ ἐπιτρόπου, περιπλανᾶται περὶ τὰς λεωφόρους τοῦ Βῶλου ἐφιππος, προπορευομένου τοῦ ῥώσου κασκετοφόρου προέδρου της.

Ζητωκραυγαὶ τοῦ πλήθους πρὸ τῆς ἐμφανίσεως καὶ τοῦ ἐλαχίστου σκευοφόρου ἡμίονου τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, καὶ κρότοι σφαιρῶν καὶ κίνησις μεγάλη καὶ πυροβολισμοὶ τῶν χωρικῶν τοῦ Πηλίου κατερχομένων ἐκ τῶν χωρίων τῶν ἀκούονται. Τὸ φέσι κυματίζει καὶ ὅλον τὸ πλῆθος, ὅπερ φαίνεται ἔχον ἐπιφάνειαν παπαρουνοειδῆ, βαδίζει πρὸς τὴν καμάραν, (ἡψίδα) στηνομένην εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως. Ὁ στρατὸς τῆς καταλήψεως πλησιάζει· τρέχω καὶ ἐγὼ καὶ ἄδιο, φίλτατε Καλιθάν, διότι θέλω νὰ τὰ ἶδω ὅλα, ὅλα, ὅλα, ἅτινα θὰ περιμένῃς ἄμχ τελειώσῃ καὶ ἡ τελευταία πράξις τοῦ Ἑλληνικοῦ μας ζητήματος.

2α Νοεμβρίου 1881.

Μπλούμ.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Κατὰ παραγγελίαν τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὸ *Γραφεῖον τοῦ Μὴ Χάνεσαι* κατατίθενται τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἡ νεολαία θέλει καταβάλλει διὰ τὰ ἐξοδα τῆς κάλπης τοῦ δημοκρατικοῦ μας ὑποψηφίου *Ῥόκου Κοῦδᾶ*.

Ἐπανῆλθεν ὁ κ. *Γεώργιος Σουρῆς* ἐκ Βῶλου καὶ περιμένετε νὰ τὸν ἰδῆτε τὴν προσεχῇ Τετάρτην. Εἶναι ὀλίγον Τούρκος, τὰ θέλει ὅλα νὰ γίνωνται μετὰ τὸ ῥιχάτι του. Ἀλλὰ ὁ *Μπλούμ* ἤρχισεν ἀθάνατα· περιμένομεν καὶ τὰς ἄλλας ἐπιστολάς του ἵνα τὸν ἀποθεώσωμεν.

Λυπούμεθα ὅτι εἰς τὸ προχθεσινὸν φύλλον παρεισέφρησαν ὑπὸ συνεογάτου μας ἐκφράσεις ἥκιστα περιποιητικαὶ περὶ τῶν ὑποψηφίων τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἐπεθυμούσαμεν βέβαια ἡ πρωτεύουσα νὰ στέλλῃ ἱκανότηας εἰς τὴν Βουλὴν, ἀλλ' ὅταν ὑπάρχῃ σπάνις ἱκανοτήτων, ἀρκοῦμεθα εἰς τοὺς τιμίους. Καὶ ἐν ἄλλοι: Τὴν μέλλουσαν Βουλὴν δὲν τὴν ὀνειρεύμεθα Βουλὴν συζητήσεων, ἀλλὰ Βουλὴν ψήφων. Εἶναι τόσῳ ἐμφανῇ τὰ ἐγκλήματα τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐξουσίας, ὥστε ἡ νομοθετικὴ καὶ συνοπτικῶς ἀκόμη θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴν δικάσῃ καὶ νὰ τὴν καταδικάσῃ. Ἰδίως ἐλυπήθημεν διὰ τὸν φίλον μας κ. **Δημήτριον Καλλιφρονῶν**, νέον ἀγαθώτατον, τιμιώτατον, ἀπαρασαλεύτως διατελέσαντα ἐν ταῖς τάξεσι τῆς ἀντιπολιτεύσεως, σεμνόν, καὶ πολιτευθέντα καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς πολιτικῆς ἠθικῆς. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὔτε αὐτὸς, οὔτε ὁ γέρον Καλλιφρονᾶς εἶναι μηδενικά, μολονότι περὶ τοῦ τελευταίου ἐφρονούμεν ὅτι ἦτο καιρὸς πλέον ν' ἀποχωρήσῃ τῆς ἐνεργοῦς πολιτικῆς, ἀφίπων τὸ στάδιον ἐλεύθερον εἰς τοὺς νεωτέρους.

Ὅταν δὲ ἡ μέλλουσα Βουλὴ ἐκπληρώσῃ τὴν μίαν καὶ μόνην ἐντολήν—**τὴν τιμωρίαν τῆς Κυβερνήσεως**—τότε προκειμένου ἢ περὶ τῆς ἰδίας ἢ περὶ ἄλλης θὰ ὑποστηρίζωμεν τὰς ἡμετέρας πεποιθήσεις περὶ τῶν προσόντων τῶν Βουλευτῶν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ.

Εἴχομεν μεγάλην ἰδέαν περὶ τῆς ἀθηναϊκῆς φλυαρίας, τῆς ἀθηναϊκῆς κακολογίας, περὶ τῶν σπερμολογιῶν τῶν τριῶν πλατειῶν μας καὶ τῶν δὲν ξεύρω πόσων περιπτῶν μας. Ἀλλὰ δὲν ἐπιστεύομεν ὅτι ἐμὲλλον ὅλα αὐτὰ τὰ χαρκτηρίζοντα ἡμᾶς προσόντα νὰ φθάσουν εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε νὰ δημιουργήσουν ἐν ἐγκλημα φαντασιῶδες, νὰ ἐπιμείνουν τόσον ὥραϊα εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ ἐγκλήματος, ὥς νὰ ἐπρόκειτο περὶ μυθιστορίας Ζολᾶ, νὰ ἐξυφάνουν τόσας σκηνάς, τόσας λεπτομερείας, καὶ νὰ διαδοῦν αὐτὰ διὰ τόσων στομάτων, ὥστε νὰ γεινώμεν καὶ ἡμεῖς θύματα ἀπάτης καὶ νὰ προβῶμεν εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον: *Κοινωνικά* ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ ἄρθρου.

Τόσον δὲ ἐπιτήδειος ὑπῆρξεν ἡ κακολογία, ὥστε εἰς τὸ φαντασιῶδες αὐτῆς μυθιστόρημα ἐφιλοτιμεῖτο, ὅπως ἡ ἐξάπατησις γίνῃ πλήρης, νὰ προσθέσῃ ὅτι καὶ ὁ πατὴρ τῆς νέας ἀπουσιάζει μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ὥστε νὰ μὴ ἀναζητήσωμεν αὐτὸν πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν γεγονότων.

Καὶ ἰδοὺ ὁ πατὴρ ὑπογραφόμενος εἰς τὴν δημοσιευομένην σήμερον διαμαρτύρησιν τοῦ διαχέει ἀπελπιστικὸν φῶς εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν παρ' ἡμῖν κακολογίαν καὶ μᾶς καθιστᾷ πράγματι ἀναπολογίτου ἐπὶ τῇ ἐλαφρότητι ἣν ἐδείξαμεν ἵνα πιστεύσωμεν μύθους, οἱ ὅποιοι ὅμως ἐπὶ καιρὸν ἐκυκλοφόρου δι' ὅλης τῆς πόλεως *ὅς ἀλήθεις*. Καὶ μὰ τὸ ναί, μεθ' ὅλην τὴν λύπην ἣν ἡσθάνθημεν πρῶτην φορὰν καθ' ὅλον τὸν δημοσιογραφικὸν βίον μας, συντελέσαντες ἐν ἄγνοίᾳ μας ἵνα ταραξώμεν σπλάγχνα πατριὰ, συγκιρνώμεν αὐτὴν δι' ὀλίγης χαρᾶς, διότι ἡ δημοσίευσίς τῶν μύθων συνετέλεσεν εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ἀληθείας, εἰς πόλιν ἥτις τόσῳ δύσκολα χωνεύει τὴν ἀλήθειαν καὶ μετὰ τόσης ἡδονῆς καταπίνει τὰ ψεύδη. Ἡ μόνη παρηγορία μας ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶναι ὅτι ἅμα τῇ ἀφαιρέσει τοῦ μέρους τῆς εὐπιστίας μας, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὅπως πάντοτε, ἐζητήσαμεν νὰ ὑποστηρίξωμεν τὴν κοινωνικὴν ὑγίαν, τὴν ὁποίαν

δυστυχῶς ἀπὸ πολλοῦ τὴν βλέπομεν καὶ τὴν ἀκούομεν κλονουμένην.

Πιστεύομεν ὅτι ὄχι μόνον ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ κοινωνία θὰ ἀκούσῃ μετ' εὐχαριστήσεως τὴν πανηγυρικὴν διάψευσιν τῶν περὶ τοῦ κυρίου Λαυρεντίου καὶ τῆς κόρης Ἀριστέως διαβοθέντων ἐν τῇ πόλει, τῶν ὁποίων ἡχώ ἀπλῆ ἐγένετο τὸ **Μὴ Χάνεσαι**. Ἐκφράζομεν ὅλην τὴν λύπην μας διότι ἐταράξαμεν τόσον πικρῶς ἀξιότιμον καὶ σεβαστὸν πατέρα* ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἐπανάρθωσις τὴν ὁποίαν σήμερον κάμωμεν ἀποδίδει καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ἀξιολάτρευτον κόρην του καὶ εἰς τὸν ἀξιότιμον γαμβρόν του ὅλην τὴν γαλήνην τὴν ὁποίαν τοῖς ὠρεῖλομεν ἐκ καθήκοντος. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι εἰς οὐδεμίαν ἄλλην εὐκαιρίαν ἢ εἰς αὐτὴν ἐφαρμόζεται τὸ: **ὁ τρώσας ἵάσεται**.

Ἰδοὺ καὶ ἡ διαμαρτύρησις τοῦ κ. Ἀριστέως, ὅστις μετὰ τὰς προσωπικὰς ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας τοῦ ἐδώκαμεν παραιτεῖται πάσης ἄλλης ἀπαιτήσεως, μετὰ τὴν τόσῳ δικαίαν ἱκανοποίησιν ἣν λαμβάνει σήμερον καὶ ἐφ' ᾧ ἐγκαρδίως τῷ συγχαίρομεν:

*Κύριε Συντάκτα τῆς ἐφημερίδος **Μὴ Χάνεσαι**,*

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 6ης Νοεμβρίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Κοινωνικά» ὑπογεγραμμένος Ὁνούφριος κατεχώρισε τρίστηλον διατριβὴν ἐν ἣ δι' ἀπρεπεστάτων ἐκφράσεων προσβάλλει τὴν οἰκογενειακὴν μου τιμὴν, ἐνῷ πάντα τὰ γραφόμενα διαρρηθὴν ἀποκαλῶ ψευδέστατα, ὥς ὦν ὁ μόνος περὶ πάντων διαφερόμενος καὶ κάλλιστα γνωρίζων, καὶ ἐκ τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου, καὶ τῆς ἐν Νεαπόλει διμήνου, ἐνθα νῦν διαμένει ἡ θυγάτηρ μου κατὰ παραγγελίαν τῶν ἐξόχων ἱατρῶν Βιτορέλλη καὶ Καρδορέλλη, διότι ἐκφυλόλογησε σπουδαίως ἐν τῷ ἀπὸ Βρεντησίου εἰς Νεάπολιν σιδηροδρόμῳ.

Κύριε συντάκτα ἀπαιτῶ ἵνα μοι φανερώσητε δημοσίᾳ ἐν τῷ φύλλῳ σας τὸ ὄνομα τοῦ τολμητοῦ, ὅστις ἐγράψε ταῦτα, ἵνα ἐνεργήσω τὰ κατὰ τὸν νόμον* εἰς δὲ τὸ κοινὸν τὸ ἀναγνώσαν τὸ *Μὴ Χάνεσαι* τῆς 6ης Νοεμβρίου δηλῶ ὅτι ἡ θυγάτηρ μου διαμένει μετὰ τοῦ γαμβροῦ μου ἐν Νεαπόλει κατὰ τὴν ἀνωτέρω παραγγελίαν τῶν βασιλικῶν ἱατρῶν θυσιάσαντος 5.000 φράγκα πρὸς ἀνάρρωσιν αὐτῆς. Λογίζομαι δὲ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ γαμβροῦ μου, καταστήσαντος τὴν σύζυγόν του εὐτυχεστάτην, διὰ τῶν εὐγενῶν προτερημάτων του, διὰ τῶν ὁποίων ἐπαξίως τιμᾶται καὶ ἐγὼ ὑπερχαίρω, χαίροντος καλλίστην φήμην, ὥς τοῦτο δύναται ἕκαστος νὰ μάθῃ ἐκ τῶν ἐν Νεαπόλει γνωρισάντων αὐτὸν καὶ τῶν ἐταίρων τῆς ἐμπορικῆς τραπεζίης *Degli azzi Vitelesesi* ἧς ἔχει τὴν τιμὴν νὰ εἶνε πρόεδρος καὶ μέλος, ἐκ τοῦ ἐν Νεαπόλει δημοσιογραφικοῦ συλλόγου παρ' οὗ ἡζιώθη νὰ λάβῃ τὸ προσῆκον δίπλωμα διὰ τὰ φιλληληνικά αὐτοῦ ἄρθρα (ὥς ταῦτα δυνάμεθα νὰ δείξωμεν τῷ βουλομένῳ) καὶ τοῦ χρυσοῦ παρασήμου, προσέτι δὲ ἐξετάζων περὶ τῆς εὐγενοῦς οἰκογενείας του καὶ τῶν συγγενῶν του ἐν Ρωσίᾳ.

Ἐν τέλει δὲ δηλῶ τῷ γράψαντι ὅτι ἡ σύζυγός μου ἀπέθανε ἐκ παλαιοῦ καὶ ἀνιάτου νοσήματος, χαίρουσα εἰς τὰς τελευταίας τῆς στιγμᾶς, διότι τόσον λαμπρὰ ἀποκατέστησε τὴν θυγατέρα τῆς τὴν οὐδέποτε ὥς ἄλλα ὑποκριτικὴν.

Χαιρετῶν ὑμᾶς κύριε συντάκτα ἀπαιτῶ καὶ πάλιν τὸ ὄνομα τοῦ τολμητοῦ, ἵνα ἐνεργήσω τὰ κατὰ τὸν νόμον. Οὐδέποτε δὲ πιστεύω νὰ κρύπτετε διὰ τοῦ φύλλου σας τοὺς συκοφάντας, καθ' ὧν βαρεῖα ἡ θεία δίκη ἐπέρχεται.

Γρηγόριος Ἀριστεύς.